

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

2 söndagen efter trettendedagen

”Livets källa”

2 Mos 33:18-23

Ef 1:7-14

Joh 2:1-11

Ps: 236, 658, 436, 246, 262:1-5

Varför visar sig inte Gud för oss? Om han nu finns och vill att vi ska tro på honom, varför visar han sig inte? Ja, Gud ger ju svaret till Mose: ”Ingen kan se mig och leva!” Problemet är inte att Gud inte vill visa sig, problemet är att vi inte kan se honom. Men varför kan vi inte det?

Ja, dels handlar det om vår synd. Jag tänker på när Jesaja fick se Gud i templet och han tvingas vända bort blicken med orden: ”Ve mig jag är förlorad, ty jag har orena läppar och jag bor ibland ett folk med orena läppar och mina ögon har sett konungen, Herren Sebaot.”¹ Där är det av moraliska skäl han ryggar tillbaka, Guds härlighet kan ingen syndare stå ut med.

Men det handlar också om vår begränsade kapacitet som skapade varelser. Gud är *oändlig* och vi är *ändliga*. Vi kan inte omfatta Gud eller förstå honom, vare sig vi är syndare eller inte. I romanen *Det svarta molnet* av Fred Hoyle får en man allomfattande kunskap och insikt om alla universums hemligheter och detta leder till hans död. Hans mänskliga intelligens klarar att härbärgera alla kunskap i universum. Och det skulle gälla Gud i ännu högre grad än universum, om vi fick se honom, vår begränsning som människor skulle inte klara det.

”*Ingen kan se mitt ansikte och leva*”, säger Gud. Ändå har Gud blivit ett ansikte för oss. Gud har gett oss ett ansikte i Jesus Kristus. Vi kanske då tänker att det var ju bara under en begränsad tid i historien so han visade sig, vi som hade oturen att födas i fel tid och på fel *plats* dessutom och missade Guds besök – vad ska vi göra?

Men även om Jesus är Gud inkarnerad så var han till det yttre lik oss. Han var människa som vi och förutom när han förklarades på det heliga berget, så skulle vi inte sett något ovanligt med honom om vi varit med där.

Alla som fick se Jesus såg inte vem han verkligen var. Inte ens under bröllopet i Kana. Han förvandlade vatten till vin, ja det vet ju *vi*! Men det visste inte gästerna som var med. De hade det säkert trevligt men vi förstår mer än de vad som hände den gången. De enda som visste att det skett ett mirakel var tjänarna som öste upp vattnet i krukorna. Alla andra trodde att det var värden som varit nere i sin vinkällaren och letat bland gömmorna. Miraklet skedde mitt framför ögonen på dem men det var inte många som märkte det.

Detta under kallas för *tecken* av Johannes. Ja, *alla* under och mirakler som Jesus gjorde kallar han tecken. Att vinundret är ett tecken betyder att det pekar vidare mot något annat. Det pekar

¹ Jes 6:5

mot Jesus och säger något om vem han är. Men det kan ju också vara så att Johannes inte tyckte att det var något mirakel. För varför skulle det vara ett mirakel att förvandla vatten till vin? Är det inte det som sker hela tiden i alla vingårdar? Regn faller från himlen som vattnar jorden och får vinstockarna att växa och bära frukt. Druvor skördas och bryggs till vin. Det är visserligen en process som tar lång tid och involverar mycket mer än bara vatten men är inte naturen, växter och liv omkring oss, är inte allt detta ett mirakel som pekar på Gud?

De mirakel som Jesus utför ligger alltid i linje med Guds normala handlande med världen. Som när han mättade 5000 män med fem bröd och två fiskar. Lite bröd blev till mycket bröd. Men varje år låter Gud vetekorn som faller i jorden mångfaldigas. Lite korn blir till många korn.

Jesus botade många sjuka, men sjuka blir friska hela tiden. När vi skär oss i fingret helas såret av en helande kraft som vi bär inom oss i våra kroppar. En kraft som kommer från Gud och samma kraft som gav Jesus makt att hela de sjuka.

Det som Jesus gjorde i Kana i Galileen, det gör Gud universellt, hela tiden. Jesu under är tecken som pekar på den allsmäktige Guden, som låter vinstockarna växa, som botar de sjuka, med eller utan läkare. Om ett mirakel innebär att något oförklarligt inträffat, något som vi bara måste acceptera utan förklaring, ja då är det universum i sin helhet som är ett mirakel.

Så Jesus under kallar Johannes för *tecken*. Ett syfte med dessa tecken är att påminna oss om det stora miraklet som ständigt pågår omkring oss. Tecknen vill inte dra vår uppmärksamhet från verkligheten utan tvärtom, *påminna* oss om Guds verklighet. Tecknen visar oss vem Gud är. Vi kan inte se Gud och leva, det är sant, men vi kan se *tecknen* på Gud. Och de under och tecken som Jesus gjorde är bara ett *koncentrat* av under och tecken som sker hela tiden.

Vinundret i Kana skedde under en bröllopsmåltid. Det pekar vidare mot den stora bröllopsmåltiden i himlen. Det är en sådan måltid som väntar oss. Jag tänker då på den strof som Nils Frykman fångade upp i sin psalm som vi ska sjunga till sist. Vers två i originalversionen lyder: "När världens fröjd en ände tar/har han det bästa vinet kvar". Det är förstås bröllopet i Kana Frykman tänker på. Vinet symboliserar glädje och den glädje som väntar oss i himlen. Världens fröjd tar alltid slut, men det är det bästa vinet har Jesus sparat för oss och som väntar oss vid den stora bröllopfesten i himlen.